

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Σύνδρομνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπερι κα. «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χριστὸς Ἄνεστη. — Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Ἡ ἄνοιξις (ποίημα ἐκ τῶν τοῦ Μαρκοῦ). — Ὁ θάνατος καὶ ἡ Ἀνάστασις (ὑπὸ δος Μαρίας Πι-νέλη). — Ὁ ἀπολεσθεὶς Παράδεισος. Ἡ προμητορικὴ ἁμαρτία. — Γυναικεῖα κινήσεις. — Καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις (ὑπὸ καλλιτέχνιδος). — Ἦθη καὶ ἔθιμα, Πάσχα. — Ποῖαν γυναῖκα νὰ μιμηθῶν αἱ σύγχρονοι (ὑπὸ Ἑλένης Γεωργιάδου). Συναγαλ. — Εἰδοποιήσεις. — Τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως. Ἐπιφυλλίς.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν σημαίνουν τὸ εὐχάριστον ἄγγελμα τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ γῆ στολιζέται μὲ τοὺς ὠραιότερους στολισμούς της διὰ νὰ ἑορτάσῃ τὴν μεγάλην ἑορτὴν τῆς Ἀγάπης. Τὰ ἄνθη εἰς τὴν ὠραίαν τῶν χρωμάτων καὶ ἀρωμάτων γλῶσσαν ὕμνου, καὶ αὐτὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναγεννήσεως. Ἡ Δημιουργία δι' ὄλων τῶν πλασμάτων της ὑπέκεινται εἰς τὸ ἄγγελμα τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ἡ ζωὴ σήμερον νικᾷ τὸν θάνατον. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ τάφου, τοῦ σκοτεινοῦ καὶ ἀνηλίου βασιλείου τοῦ θανάτου, ἡ ζωὴ ἐξέρχεται μεγάλη, πανσθενής, καὶ κραταιά, σκορπίζουσα τὸ φῶς τῆς ἀγάπης καὶ ἀληθείας εἰς τὰ ἀνήλια τῆς γῆς βᾶθη καὶ ζωογονοῦσα τὸ μέγα ὄνειρον καὶ τὴν μεγάλην ἐλπίδα τῆς ἀθανασίας.

Εἶς μέγας Θεὸς ἀπέθανε! Εἶς μέγας Θεὸς ἀνέστη! Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατός του εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς καταστροφῆς καὶ ἀναγεννήσεως τοῦ σύμπαντος. Ὅπως οὐδὲν γεννᾶται χωρὶς νὰ ἀποθάνῃ, οὕτω καὶ οὐδὲν θνήσκει χωρὶς νὰ ἀναγεννηθῇ.

Τὸ μέγα ἔργον τῆς ἀναγεννήσεως ὀφείλεται εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς ἀγάπης. Τῆς ἀγάπης τοῦ Πλάστου πρὸς τὰ πλάσματά Του καὶ τῶν πλασμάτων πρὸς τὸν Πλάστην των. Τῆς ἀγάπης, ἥτις δίδει τὴν ζωὴν, καὶ κυφορεῖ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πίστιν. Τῆς ἀγάπης, ἥτις παρηγορεῖ καὶ ἀνακουφίζει. Τῆς ἀγάπης, ἥτις συγχωρεῖ καὶ εὐλογεῖ. Τῆς ἀγάπης, ἥτις ἐνισχύει καὶ ἀγιάζει.

Ἠχήσατε σάλπιγγες, σημάνατε κώδωνες, τονίσατε ὕμνους χαρᾶς, ὧ ψάλται καὶ αἰδοὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ Θεοῦ. Ὁ θάνατος τείνει σήμερον εἰς τὴν ζωὴν τὴν χεῖρα. Ἀνίσχυρος, ἀσθενής πρὸ τοῦ μεγάλου θράμβου τῆς Ἀναστάσεως, ἀφίνει καὶ αὐτὸς τὴν ψυχρὰν καρδίαν του νὰ θερμανθῇ εἰς τὸ θάλπος τῆς ἀγάπης! Αἱ σιδηραὶ καὶ ὀστεώδεις χεῖρές του ζωογονοῦμεναι τώρα ἀπὸ τὸ θάλπος τῆς Ἀναστάσεως ὑπεγείρουσι τὸ σκοτεινὸν παραπέτασμα τὸ χωρίζον τὴν γῆν ἀπὸ τὸν ἔδην. Κεῖ μὲ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ πετοῦν πρὸς τὴν Πλάστην ὄλοι αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν καὶ ἀνκλαμβάνουσι τὴν νέαν ζωὴν ὄλοι ἔσους ἐπάγωσε καὶ ἐνέκρωσε τὸ ψυχρὸν φύσημα τοῦ θανάτου.

Μητέρες μὴ θρηνεῖτε! Ἴδετε τὴν μεγάλην μητέρα τοῦ μενογενοῦς υἱοῦ, ἐλπίζουσαν ἐπὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ τέκνου Της! Οἱ μικροὶ ἄγγελοι, ὧν ὁ θάνατος ἐπάγωσε τὰ τρυφερὰ μέλη, καὶ ἔσθυσεν τὰ ρόδα τῆς ζωῆς καὶ ἐνέκρωσε τὰ μεδιδιάματα τῆς ἀγάπης, οἱ μικροὶ ἄγγελοι ἀναζοῦν σήμερον τὴν μεγάλην καὶ ὠραίαν ζωὴν τῆς αἰωνιότητος! Καὶ αἱ παρθέναι αἱ ἄνθη-

ράκι, τὰ χάρματα τῶν οἴκων καὶ τὰ στολίσματα καὶ ἡ ἐλπίς καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ γήρατος, δὲν ἐνεκρωθήσαν διὰ παντός καὶ δὲν ἐσθυσαν αἰωνίως. Σήμερον ὠραῖαι καὶ ἀγναί, μὲ τὰ παρθενικά των κάλλη ἀναζοῦν τὴν ζωὴν τῆς αἰωνίου νεότητος καὶ τῆς αἰωνίου χαρᾶς. Καὶ οἱ νέοι ἔφηβοι καὶ οἱ ἀκμαῖοι ἄνδρες καὶ αἱ μητέρες μικρῶν καὶ αἱ γηραιὴ προμήτορες καὶ οἱ πολλοὶ πάπποι ὅλοι σήμερον ἀναζοῦν, μὲ τὴν ἀνάστασιν ἐκείνου ὅστις ἐνίκησε τὸν θάνατον. Χαίρετε, ζῶντες, πνηγυρίζετε, ὡ νεκροί, τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως, τὴν ὠραίαν ἐορτὴν τῆς Ἀγάπης. Ἀνθη μυρῶσατε τὸν ἀέρα, πτηνὰ, τονίσατε τοὺς ὕμνους σας, ρύακες κελκρίτατε, δάση φλοισβίσατε τὸ ἔσχατος τῆς ἀγάπης, τῆς ἐλπίδος, τῆς ἀναγεννήσεως. Φύσις γενοῦ ὠραία, γῆ ἐνδύσου τὴν πολυτελεῖα στολὴν σου διὰ νὰ ἐορτάσῃς τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς Ἀναγεννήσεως!

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ὁλίγη! ἠκούσθη τώρα ἡ φωνὴ τῆς κ. Μειδιώφ.

Καὶ ἡ Ὁλίγη μόλις ἐτελείωσε τὸ πλῆσιμον τοῦ προσώπου της ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρὸς της.

Διὰ τὸ δέσιμον τῆς γραφάτας, εἶπεν ἡ Λέλα, ὡς μονολογοῦσα, ἐνῶ ἤπλωνε τὰ μικρὰ λευκὰ χερσάκια της ἐπάνω εἰς τὸν καθρέπτην τῆς τουαλέτας καὶ παρηκολούθει τὰς ὡς ἀπὸ χυτὸν κηρὶ γραμμὰς των, τὰς ἀντανακλωμένους εἰς τὸ κρυστάλλον.

— Αἰωνίως νὰ περιπαίξῃς ἐσύ, καὶ τὸν πατέρα ἀκόμη, εἶπεν ἡ Ἐμμα μὲ κάποιον σεβασμὸν.

— Τρέξε γρήγορα, εἶναι ἡ σειρά σου, γιὰ τὰ παπούτσι, ἀπήντησεν ἡ Λέλα. Αἱ τρεῖς ἀμφιστόλοι! Ἀλλ' ὄχι, ἐξέλασα τὴν γιαιγιά. Ἐκεῖνη εἶναι ὁ καρναγιοῦχος. Θὰ ἐξαντλήσῃ ὅλα της τὰ ἀστειά, διὰ νὰ κάμῃ γελαστὴν τὸ πρόσωπον τοῦ πατέρα. Καυμένη γιαιγιά!

— Γιατί κοῦλένη! Τί ἔχει; Ποιὸς τὴν πειράζει;

— Ἐχει, ποῦ δὲν τὴν ἀφίνουν νὰ ἠσυχάσῃ. Ποῦ ἐνῶ αὐτὴν ἔπρεπε τὴν γρηκ καὶ ἀδύνατη νὰ περιποιοῦνται, περιποιοῦνται αὐτὴ τοὺς ἄλλους. Νὰ σοῦ πῶ ἕνα πρᾶγμα, Ἐμμα. Ἀπὸ τὸν καιρὸ, ποῦ γύρισα ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν, μοῦ ἔχει καρφωθῆ μία ἰδέα μέσα ἔς τὸ μολό μου. Ὅτι ὁ πατέρας ἔχῃ καμμίαν κρυφὴν ἀσθένειαν.

— Γιατί; Τί λὲς καλέ! εἶσαι εἰς τὰ σωστά σου;

— Εἶμαι πολὺ καλὰ εἰς τὰ σωστά μου. Ἀνθρωπος γερός, ἄνδρας μόλις πενήντα χρόνων, ποῦ θέλει δύο ἕως τρεῖς ὠραὶς κάθε πρωὶ γιὰ νὰ ἐδυθῇ, ποῦ τὸν παραστέκουν γι' αὐτὸ δύο τρεῖς γυναῖκες, ποῦ τρώει μόνο αὐτὸς γλυκὸ ροδοζάχαρι, ποῦ πίνει δύο ἀγὰ ντεκότο μὲ γάλα κάθε πρωὶ, ποῦ τοῦ κάνουν ἰδιαιτέρα κοτελέτες μεσημέρι βράδυ καὶ τοῦ δίδουν δυνατὸ κρασί, ποῦ νομίζεις πῶς ὅλοι ἐδῶ μέσα μόνον γι' αὐτὸν φροντίζουν, ὅταν νὰ εἶναι ἐτοιμοθάνατος, ἔχῃ, χωρὶς ἄλλο τίποτε μεγάλο κηκό. . . .

— Καλὰ λέει ἡ μητέρα πῶς σοῦ χάλασε τὸ μολό, αὐτὴ ἡ Ρωσσία. Πῶς ἔγινες μία αὐθάδης, ποῦ δὲν σέβεται κανένα. Ἐτσι ἦσαν καὶ μὲ τὸν θεόν μας, ποῦ θὰ σὲ κάμῃ καὶ κληρονόμον σου;

Ὁ θεός μου σηκόνουνταν τὸ πρωὶ, ἐνῶ ἐκοιμῶντο ὅλοι.

Εἰς ἐν τέταρτον ἐτελείωνε τὴν ἐνδυμασίαν του χωρὶς οὔτε ὁ ὑπρέτης του νὰ εἰτέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἐπειτα ἐκαβαλίκευε μία ὠρα καὶ ὅταν ἐπέστρεφε μόλις ἐσηκώοντο ἡ θεία. Ἐπερνε καφφέ μαζὶ μὲ τὴν μάλλον τσάι, χωρὶς τίποτε ἰδιαιτέρον γι' αὐτόν. Ἐσερβίρετο μάλιστα τελευταῖος καὶ εἰς τὸ πρόγευμα καὶ εἰς τὸ γεῦμα καὶ πάντα. Κάποια ἰδιαιτέρα ἐτοιμασία ἐγένετο πάντα δι' ἡμᾶς. Αἱ γυναῖκες εἶναι ἀδύνατα, λεπτοφυῆ, εὐαίσθητα πλάσματα, ἔλεγεν ὁ θεός. Θέλουν φροντίδας, προφύλαξιν. Ἐνῶ ἐδῶ γίνεται τὸ ἐναντίον. Ὅλοι αἱ φροντίδες καὶ αἱ προφύλαξεις εἶναι γιὰ τὸν πατέρα. *Νὰ μὴ τὸ μάθῃ, νὰ μὴ συγχοθῇ, νὰ μὴ φωνάξῃ ὁ πατέρας.* Αὐτὸ εἶναι τὸ *καλλίτερον*, τὸ *δυναμικώτερον*, λοιπὸν εἶναι γιὰ τὸν πατέρα.

Ἡ γιαιγιά ἀναμικτή, ἀδύνατη, τρέμει ἔς τὰ πόδια της καὶ ὅμως κάθε πρωὶ μὲ τὰ τρεμουλιχστά χέρια της κτυπᾷ δύο ὠραὶς τὰ ἀγὰ γιὰ τὸ ντεκότο τοῦ πατέρα καὶ αὐτὴ πίνει ἕνα φλιτζανάκι μαῦρο καφφέ. Χωρὶς ἄλλο ὁ πατέρας θὰ εἶναι ἡ καρδιακός, ἡ ποιὸς ζέρει;

— Μὰ καλέ, αὐτὸς εἶναι ἄνδρας! Δὲν βλέπεις ποῦ καὶ τὸν Κώστα ἡ μαμὰ τὸν περιποιοῦνται ξεχωριστά;

— Μπᾶ! μὰ δὲν βλέπεις καὶ σὺ ποῦ ὁ πατέρας δὲν τὸν χωνεύει. Καὶ ὅλο γερνιάζει. Τῆς μυροδιχίς μου ὁ γυιός σου θὰ μοῦ τῆς ἀγγίξῃ. Τὴν κολώνια μου ὁ γυιός σου μοῦ τὴν ἀδειάζει.

Μὰ ὁ Κώστας δὲν ἔχει ἀκόμη δουλειά, δὲν κερδίζει, γι' αὐτὸ θυμῶναι ὁ πατέρας.

Ἄκουσε, ἐγὼ τὸν Κώστα τὸν λατρεύω, καὶ θὰ τοῦ πῶ ὅλα τὰ σχέδια τῆς μητέρας, γιὰ νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του. Ἄκουσε ἐκεῖ! νὰ θέλουνε νὰ τὸν παντρεύουν μὲ κείνη τὴν καρναγιά.

— Εἶσαι μία ἀνόητη, ποῦ θέλεις τὴν καταστροφὴν μας ὅλων μέσα ἐδῶ. Τώρα ἀμέσως θὰ σὲ μαρτυρήσω ἔς τὴν μητέρα. Εἶσαι μηδενίστρια, νά! Καλὰ λέει ἡ Ὁλίγη, πῶς ἤλθες ἐδῶ γιὰ τὸ κακό μας. Ὅλα τὰ κοροϊδεύεις καὶ ὅλο ἐπαναστάσεις τοῦ σπιτιοῦ ὄνειρεύεσαι. Καὶ ἐπέταξε τώρα ἡ Ἐμμα μὲ θυμὸ τὴν τσατσάρα της ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι τῆς Λέλας.

Ἡ κερὰ Ρήνη ἐφάνη εἰς τὴν θύραν. Αἶ! Μαλώνετε πάλι κορίτσι μου. Σιγά, μὴ σὰς ἀκούσῃ ὁ πατέρας.

— Νά, πάλι ὁ πατέρας, εἶπεν ἡ Λέλα. Θὰ τὸν πιάσῃ ἡ καρδιά του, κερὰ Ρήνη; Εἶναι ἄρρωστος;

— Τί λὲς καλέ, σιδεροκέφαλος, παιδάκι μου. Ἐκεῖνος, ποῦ τώρα ἔχω εἴκοσι πέντε χρόνια σπίτι σας καὶ ποτέ του δὲν εἶπε κεφάλι. Ἐσὺ ἔφυγες μικρούλα, τόσο δὲ πρᾶγμα. Μὰ ρώτα καὶ μένος;

— Αὐτὴ δὲ ζέρει, τί λέει, κερὰ Ρήνη, εἶπεν ἡ Ἐμμα. Ἐλάτε, κορίτσι μου, μὴ μαλόνετε. Καταβῆτε ἔστων καφφέ. Τοῦ μπαμπᾶ τὸ ντεκότο τὸ ἠτοίμασεν ἡ γιαιγιά;

Ἡ γιαιγιά σας, εἶπα, πῶς δὲν θὰ ξενουκτοῦσε ἀπόψε. Εἶχε ἕνα πόνο, ποῦ γύριζε ἔς τὸ κρεββάτι ὅταν φείδι. Ἦθελα νὰ φωνάξω τὴν μητέρα σας, μὰ γιὰ νὰ μὴ ἀνησυχῆσω. . .

— Τὸν πατέρα; ἀπήντησεν ἡ Λέλα, θὰ ἀφνης τὴν γιαιγιά νὰ πεθάνῃ.

Δόξα σοι ὁ Θεός! ἦταν περαστικά. Αἶ! παιδάκι μου, ἄνδρας εἶναι, τί νὰ τὸν ταράσσουμε κάθε ὠρα! Ἐγὼ τὸ μακαρίτη τὸν ἄνδρα μου, ποῦ ἦταν καὶ σκυλλὶ μόνάχο καὶ μὲ

σκόπωνε ἔς τὸ ξύλο καὶ μοῦ πούλητε τὸ σπίτι μου καὶ μοῦρχουνταν πάντα μεθυσμένος, δὲν τὸν σύγγιζα. Τί νὰ κάνουμε! ἄνδρες εἶναι!

Καὶ μὲ τὸ φιλοσοφικώτατον αὐτὸ συμπέρασμα, ἡ κερὰ Ρήνη, βλακωδῶς μειδιῶσα, ἐξῆλθεν ἡ μάλλον διωλίσθησεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου διὰ τῆς ἡμικονικτῆς θύρας, ἀφίνουσα καὶ ἕνα ὑπόκωφον ἀναστεναγμὸν εἰς μνημόστυνον τοῦ μακαρίτου.

Ἡ Λέλα ἦτο πολὺ νέκ ἀλόγη καὶ μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς μόνον μὲ τὰ βιβλία καὶ τὰς σπουδὰς της ἠσχολημένη. εἶχεν υἰοθετηθῆ ἀπὸ τριῶν ἐτῶν κοριτσάκι ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τοῦ πατρὸς της, ἡ ὁποία ἦτο ὑπανδρευμένη μὲ Ἄγγλον εὐπατρίδην μένοντα εἰς Πετρούπολιν. Ἡ Λέλα ἀπὸ δύο ἡδὴ μῆνας, καθ' οὓς εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς Κωνσταντινούπολιν εἶχεν εἶδει καὶ ἀκούσει τὸσα περιεργὰ πράγματα ἐντὸς αὐτῆς τῆς οἰκίας της, ὅτε οὐδὲ της εἶχε κουρασθῆ καὶ τῆς ἀπεποιεῖτο πλέον πᾶσαν λογικὴν ὑπηρεσίαν.

Εἰς τὸ σχολεῖον εἶχε μάθει καὶ ἀπὸ τὴν μυθολογίαν καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, ὅτι οἱ ἄνδρες ἦσαν ἥρωες, τρέχοντες ἀπὸ πολέμου εἰς πόλεμον καὶ ἀπὸ νίκης εἰς νίκη. Εἶχε ροφήσει τὴν ἱστορίαν τοῦ Μεγάλου Πέτρου, τοῦ φοβεροῦ αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνει καὶ ἐργάτης σιδηρουργείου ἀκόμη, ὁ ὁποῖος εἶχε ζήσει τὸν λιτὸν βίον τῶν μεγάλων καὶ ἰσχυρῶν χαρακτήρων, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνατρέψει διὰ τῆς ἰσχυρᾶς πυγμῆς του ὅλον τὸ καθεστὼς τοῦ ἀχανοῦς Ρωστικοῦ κράτους καὶ ἔθετε τὰ θεμέλια ἐνὸς μεγάλου καὶ κοσμοκράτορος λαοῦ τοῦ μέλλοντος. Καὶ ἐνῶ κατὰ τὸν τύπον αὐτὸν ἐφαντάζετο ὅλους τοὺς ἄνδρας, οὓς ἤθελε νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ σέβεται, εὕρισκε τὸν πατέρα της καλλωπιζόμενον ὡς ὀδάλισκην, βαρυνόμενον νὰ κινήθῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του διὰ νὰ ἀλλάξῃ τὰ ὑποδήματα του καὶ τρεπόμενον καὶ θωπευόμενον, ὡς αἱ ἀνάπηροι ὑπάρξεις, αἱ καταδικασμένοι εἰς προσεχῆς μοιραῖον τέλος.

Διὰ τὸν ἀδελφόν της σφιγγῶντα νέον, μόλις εἰσερχόμενον εἰς τὴν ζωὴν, εἶχε φαντασθῆ ὅτι θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀγαπήθῃ καὶ ἐκλέξῃ νέαν καὶ ὠραίαν κόρην ἔστω καὶ ἄσημον ἔστω καὶ *βοσκοπούλα*, — μάλιστα εἰς τὴν φαντασίαν της τὴν ἔβλεπε κερκασιανὴν — καὶ ἀφοῦ θὰ κατῶρθανε νὰ κάμῃ ἐν ὠραῖον στάδιον, ἀφοῦ θὰ ἀνεδεικνύετο μέγας ἐπιστήμων, μέγας ἀνὴρ νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν ἐκλεκτὴν του τὸ ὄνομα καὶ τὴν τύχην του. Ἀλλ' ἄντ' αὐτοῦ ἡ μητέρα καὶ αἱ ἀδελφαὶ του ἐμηχανορραφῶσαν κατὰ παντός εὐγενοῦς αἰσθημάτων τοῦ νέου καὶ συνωμότητον κατὰ τῆς τιμῆς του καὶ τῆς εὐτυχίας του σχεδιάζουσαι τὸν γάμον ἐκείνον μὲ γυναῖκα ἠλικιωμένην, ἀνήθικον, ἀτλημον, μόνον καὶ μόνον διότι εἶχε χρήματα. Εἶχε διδαχθῆ ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ σχολείου της καὶ ἀπὸ τὸν εὐθὺν χαρακτήρα τοῦ ἀνδρός, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀνατραπῆ, νὰ ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθειαν καὶ οὐδέποτε νὰ λέγῃ ψεύματα. Εἶχε συνειθίσει νὰ βλέπῃ τοὺς περὶ αὐτὴν νὰ σέβωνται ἐξ ἔσου ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ νὰ ἐργάζωνται διὰ τὴν ἀμοιβαίαν εὐτυχίαν, χωρὶς ταπεινώσεις καὶ ἐξευτελισμοὺς καὶ ὑποκρισίας καὶ ψεῦδη. Εἶχεν ἐν μὲν λέγει συνειθίσει νὰ ἐνοηθῆ τὰς δέκας ἐντολάς καὶ νὰ τὰς ἐφαρμόξῃ, ὅσον ἦτο δυνατόν τοῦτο. Καὶ διὰ μίαν ἀπὸ τῆς μίαν ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην εὐρέθη εἰς τοὺς ἀντίποδας ὅλων τῶν συνηθειῶν της καὶ ὅλων τῶν σκέψεων καὶ ἀρχῶν της, εἶδε τὴν ζωὴν ὑπὸ τὴν ἀντίθετον ἐντελῶς ὄψιν της, τὸσον δὲ πρὸ ὅλων ἀποδεδεγμένα καὶ

νομιμοποιημένα ὅλα αὐτὰ τὰ περιεργὰ πράγματα, ὅστε νὰ ἐξεγείρουν τὴν ἀγανάκτησιν της καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν, ἦν εἶχε νὰ μὴ δυσαρεστῇ τοὺς περὶ αὐτὴν νὰ μὴν τὸ κατῶρθῶν.

Ἦτο πολὺ νέα ἀκόμη, ὅστε νὰ εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ ψυχολογῇ τοὺς περὶ αὐτὴν, νὰ ἀναλύῃ τὴν βαρεῖαν ἀτμόσφαιραν, τὴν ὁποίαν μακρὰ σειρά δουλικοῦ βίου εἶχε καταστήσῃ ἐντελῶς ψευδῆ, ἐντελῶς τεχνητὴν. Δὲν εἶχεν ἐνοήσῃ πῶς ὁ κατακτητῆς ἀσυνειδήτως μετέδωκε τὰς ἐξεις του καὶ τὰς τυραννικὰς ἀρχὰς του πρὸς τοὺς παρ' αὐτοῦ ὑποταχθέντας καὶ πῶς δι' ὅλα αὐτὰ ἐπλήρωσαν αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ὅσον καὶ ἂν δὲν ἔζων εἰς τοὺς γυναικωνίτας πλέον, εἶχαν ὅμως κληρονομήσει τὴν δουλικὴν ζωὴν, τὴν ζωὴν τοῦ τρόμου καὶ τοῦ φόβου, τὴν ὁποίαν ὑφίσταντο μοιρολατρικῶς, φιλοῦσαι τὴν χεῖρα, ἡ ὁποία ἐπιπτε βαρεῖα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των καὶ διὰ τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ δόλου καθιστῶται τὴν ζωὴν των κάπως ὑποφερτὴν. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐνοήσῃ πῶς οἱ ἄνδρες, οἵτινες δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ νὰ φέρουν κἂν ὡς ἄθλημα ἐν ὄπλον, πῶς δὲν ἠδύναντο νὰ εἶναι ἥρωες, καὶ πῶς εἶχεν ἐκθληθῆ ὁ χαρακτήρ των εἰς τὰ ταπεινωστρωμένα κονάκια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπερνοῦσαν τὰς ὠρας των μέσα εἰς νύφη καπνοῦ καὶ τσιμπουκιῶν καὶ καφφέδων καὶ ἐκνευριστικῶν ἁσμάτων. Δὲν εἶχεν ἐνοήσῃ πῶς ὁ συρματὸς τῶν ἐξέων αὐτῶν μὲ ὅτι ἐπιπόλαιον καὶ εὐκολαμετάδοτον εἶχεν ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς ἀπετέλεσαν ἕνα κρᾶμα ἰδίας ζωῆς, ἰδίων ἀρχῶν, ἰδίας ἠθικῆς, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, τὴν ὁποίαν οἱ αἰῶνες καθιέρωσαν καὶ ἐπεξετέταν εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ὅπου ἡ ἐλευθερία πρὸ πολλοῦ ἔχεν ἀναπετάσει τὴν σημαίαν της καὶ εἶχε θραύσει τὰ σίδηρα τῶν δούλων.

(Ἐπεται συνέχεια)

Μέτα

Η ΑΝΟΙΞΗ

*Ποιὰ εἶμαι ἔγω δὲν ἔχω χρεῖα
Νὰ σὰς πῶ, καλαὶς Κυράδες·
Μὲ τὴ μόνη μου εὐωδία
Φανερόνομαι ἀρετὰ.*

*Ναί· τὴν Ἀνοιξή, ποῦ τώρα
Φεύγει ράχαις καὶ πεδιάδαις,
Ὀλοστόλιστη, ἀνθοφόρα
Ξαυθλὲτετε ὀμπροστά.*

*Μὴ θανατώσετε· εἶναι χρόνοι
Ποῦ, ἂν θερμαῖς ἀκούω ταῖς αὖραις
Τὴ φωλιά μου, ὡς χελιδόνι,
Τρέχω εὐθὺς νὰ στήσω ἐδῶ.*

*Μέρα νύχτα φυλαμένα
Ἀπὸ πάγου, ἀπὸ λάβραις,
Ρόδα νέα, χαριτωμένα
Ἐδῶ μέσα κουβαλιῶ.*

Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Μαρκοῦ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΘΗ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

«Ωσαννά τῷ υἱῷ, Δαυὶδ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ»· ἔψαλλον ἐν ἀλλοκαλῶν οἱ παῖδες τῆς Σιών, ὁ ὄχλος ἐν γενεῖ, βλέποντες τὸν Σωτῆρα ἐρχόμενον εἰς τὸ ἐκούσιον πάθος.

Ποσάκις εἶδον αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν των, καὶ εἰς τὰς συναγωγὰς καθήμενον καὶ διδάσκοντα καὶ θεραπεύοντα καὶ ἐπιτιμῶντα, ἀλλ' οὐδέποτε πρὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῷ εἶχον κάμει τοιαύτην δεξιῶσιν. Οὐδόλωσ πρὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἶχον ἀναγνωρίσει αὐτὸν υἱὸν Δαυὶδ, ἐν ὀνόματι Κυρίου ἐρχόμενον καὶ βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ.

Ἄλλ' ὅτε τὸ ἔργον ἐτελείωσεν, ὁ διὰ τοῦτο ἐν τῷ κόσμῳ ἐλθὼν καὶ τὸ ἐκούσιον ἤρχειτο νὰ ὑποστῇ πάθος, εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν μυρία ἔπαθεν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀπέστησεν ἀπὸ τοῦ νὰ διδάσκῃ καὶ κατὰ πάντα τρόπον εὐεργετῇ. Στριψύουσι τὰ ἱμάτια των πρὸς ὑποδοχὴν αὐτοῦ καὶ τοὺς κλάδους τῶν βαίων εἰς τὰς χεῖρας φέρουσιν, ὅτι νικητὴς ἦτο ὁ ἐρχόμενος καὶ τὴν νίκην ἐμαρτύρουν καὶ προσευφύμουν αὐτόν. Ἄλλ' ἂν καὶ μυρία εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ἔπαθεν ὁ ἀγαθός, ὁ ἀνεξίκακος, ὁ μὴ γνωρίσας κακίαν, ἐκδίκησιν καὶ δόλον, ὅτε εἶδεν αὐτὴν ἐδάκρυσε. «Καὶ ὡς ἤγγισεν, ἰδὼν τὴν πόλιν ἔκλαυσε ἐπ' αὐτῇ, λέγων : «Ὅτι εἰ ἔγνωσ καὶ σύ, καὶ γε ἐν τῇ ἡμέρᾳ σου ταύτῃ, τὰ πρὸς εἰρήνην σου».

Κατ' ἐκείνην πρῶτον τὴν ἡμέραν ὁ ὄχλος ἀναγνωρίζει ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὸν περιμενόμενον Μεσσίαν καὶ ὑποδέχονται ἀλλοκάζοντες ἐκείνον, ὅστις ἦλθεν ὅπως τελειώσῃ τὴν ψυχικὴν αὐτῶν διάπλασιν, ὅπως σώσῃ καὶ θεραπείᾳ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς γερωντικῆς λέπρας, ἣτις κατέτρυχε τοὺς πατέρας των καὶ ἀποκαλοῦσιν εὐλογημένον.

Ὡσαννά τῷ ἐλθόντι, εὐλογημένος ὁ Σωτῆρ, εὐλογημένος, ὁ μὴ δειλιάσας τὴν καταπολεμήσασαν αὐτὸν πολυειδῶς Φαρισαϊκὴν ὑποκρισίαν καὶ τὸν διαστρεβλωθέντα νόμον, ἀλλ' ἔτι γνωρίζων τὴν γνώμην αὐτοῦ οικειοθελῶς προσέρχεται νὰ ὑποστῇ τὴν καταδίκην, τὸν ἀτιμώτερον τῶν θανάτων, εἰς τὸν αὐτὸν πάντοτε ἀποβλέπων σκοπὸν τὴν σωτηρίαν τοῦ πληθίου του. Εὐλογημένος, ὁ διὰ τῆς οὐρανίου αὐτοῦ φωνῆς τὴν ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς πᾶσαν δικαιοσύνην καὶ ἀρετὴν ληστεύσασαν ὑποκριτικὴν πατάξας, μηδὲν τὴν ἰσχύον καὶ τὸ κράτος αὐτῆς δειλιῶν. Εὐλογημένος, ὁ μὴ ἔχων (ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει) ἀλλὰ καὶ δυναστείας καὶ ἀξιώματα ὑπ' ὄψει μὴ λαμβάνων, πρὸ τῶν βαρβάρων καὶ ἀδίκων παρ' αὐτῶν εἰσαχθέντων ἐθίμων μὴ κλίνων τὸν αὐχένα, παρηγοίᾳ ψέγων αὐτά, καὶ ἡρωικῶς εἰς τὸ ἐκούσιον ἔρχεται πάθος, ὅπως τὸν νόμον πληρώσῃ καὶ διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ τὴν ἀθανάσιαν τῷ πλησίον παρασκευάσῃ. «Ὅχι στάσεις καὶ μερίδας διοργανῶν, οὔτε ἰσχυροὺς καὶ σοφοὺς μετ' ἑαυτοῦ ἔχων, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐσχάτης τοῦ λαοῦ τάξεως τοὺς ὀπαδοὺς Του λαμβάνων, φίλους θέλων τούτους καὶ ὄχι δούλους, «Ἵμετε φίλοι μου ἐστέ, ἐὰν ποιῆτε ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν. Οὐδέτι ὑμᾶς λέγω δούλους, ὅτι ὁ δούλος οὐκ οἶδε τί ποιεῖ αὐτοῦ ὁ Κύριος.» νὰ ποιῶσι καὶ μετὰ τὴν ἀπέλευσιν αὐτοῦ, ὅσα ἐνετείλατο αὐτοῖς : τὴν δικαιοσύνην, τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην, τὴν ἀλληλοδοθήειαν, ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζοντες, ἐκείνος τὸ βῆρος τῆς ἀδικίας καὶ

τοῦ μίσους ἐτοιμαζόμενος νὰ ἄρῃ. Δὲν προσηλυτίζει πρὸς ἰδίαν βλέψιν, ἀλλὰ τοὺς στρεβλώσαντας τὸν τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς νόμον, καὶ πρὸς τὸ ἴδιον συμμέρον προσηλύτους ποιοῦντας στιγματίζει. «Οὐαὶ ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν ποιῆσαι ἓνα προσήλυτον, καὶ ὅταν γένηται, ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλοῦτερον ὑμῶν.» «Ὅχι ἐκδικήσεις καὶ ἀντεκδικήσεις, οὔτε ὕβρεις ἀντὶ σκωμμάτων, εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ πάντα λίθον κινήσασαν ὑποκριτικὴν σπειραν, τὴν παρ' αὐτοῦ ἠδέως νοθευομένην καὶ, τοσάκις φιωθεῖσιν, ἀλλὰ παραινέσιν, αὐταπάρησιν, συγχώρησιν, ἔλεος. «Ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς;» «Ἐπερωτήσω ἡμᾶς καὶ γὰρ ἓνα λόγον. Τὸ βῆμα Ἰωάννου ἐξ οὐρανοῦ ἦν ἢ ἐξ ἀνθρώπων, ἀποκρίθητέ με» «Ἐξέστι κῆνσον Καίσαρι δοῦναι, ἢ οὐ;» «Τίνος ἢ εἰκὼν αὐτῆ καὶ ἡ ἐπιγραφή;—Καίσαρος.—Ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος, Καίσαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ.» Ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν, ἐκράυαζον φρενητιῶντες ὑπὸ τοῦ μίσους καὶ τῆς μακρίας πνιγόμενοι. Πάτερ ἄφες αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν ταύτην, ἔλεγε δεόμενος.

«Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.»

Εὐλογητός ὁ ἐλθὼν, Χριστός ὁ Θεός, ὁ λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου.

Ἀναγνωρίζουσι καὶ ἀνομολογοῦσιν αὐτὸν βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ, εἰς τὸ ἴδιον αὐτῶν πνεῦμα καὶ τὴν συνείδησιν ὑπέκοντες, καὶ ἀποδίδουσιν εἰς αὐτὸν τὸ ἀξίωμα τοῦ θρόνου τοῦ προφητῶν καὶ βασιλέως, ὃς θρόνος τῷ εἶχε δοθῆ πρὶν ἔτι φανῆ ἐν τῷ κόσμῳ. «Καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαυὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος.» καὶ ἦτο μὲν ἐκεῖνος βασιλεὺς ὡς Θεός, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνθρώπος ἔργα βασιλέως δὲν ἔπαυσε ἀπὸ τοῦ νὰ δεικνύῃ, νομοθετῶν, ῥυθμίζων, καὶ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ λαοῦ Του θάνατον σταυρικὸν ἐρχόμενος νὰ λάβῃ· ὁ πάντας τοὺς κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους καλέσας, ὁ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν φίλων θέτων, ὁ μέγας εὐεργέτης, καὶ μὴ εὐρῶν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀγωνίας του ἓνα φίλον εἰλικρινῆ καρτεροῦντα μετ' αὐτοῦ, ἓνα συνήγορον. Ἄλλ' ἂν καὶ ὁ λαὸς Αὐτοῦ φοβούμενος τοὺς ἐλέγχους καὶ μισῶν τὴν δόξαν Του παραγνωρίζει Αὐτόν, τὰ ἔθνη τῷ προσέρχονται. Ἀκούσας δὲ ὅτι καὶ Ἕλληνας ἀνέβησαν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ἐζήτησαν νὰ ἰδῶσιν αὐτόν, Νῦν ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, εἶπεν. «Ὅτε ἐνόμισαν οἱ μισοῦντες ὅτι διὰ τῆς παρανομίας πράξεως ἐσβένυτο ἡ δόξα Του, τότε μᾶλλον ἔλαμψεν εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην.» Ὅπως ἐξυψώσῃ αὐτοὺς, ταπεινοῖ ἑαυτὸν μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. Ἄλλὰ «Διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πάντων ὀνομάτων, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πάντων γόνων κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων.»

Βασιλεῖται βασιλείων, δυναστεῖται, κυριότητες, τὰς ὁποίας ἡ ἱστορία γνωρίζει ἐξηφανίσθησαν, ἐτάφησαν παρῆλθον ἀνεπιστρέπτει, ὡς ἔχουσαι τὸν θρόνον ἐπὶ τῆς γῆς· ἀλλ' ἡ ἐκείνου ὡς ἔχουσα αὐτὸν εἰς τὸν οὐρανόν, δὲν κατίσχυσαν αὐτῆς οὔτε πολέμοι, οὔτε χρόνος. Τὸ ὄρος, ὅπερ εἶδε Δανιὴλ ὁ προφήτης, τὸ καλύψαν τὴν γῆν. Ἐπαθεν ὅπως ἰάση «τῷ μώλωπι αὐτοῦ ἡμετεῖς ἰάθημεν» ἀπέθανεν ὅπως ἀναστήσῃ «Σὺ δυναστῶν διέκοψας κράτος, ἀγαθὸς, ὁμιλῶν τοῖς ἐν Ἄδῃ ὡς παντοδύναμος.»

τὸν ἀπ' αἰῶνος δεσμῶν τὰ δεσμὰ ἐλύθησαν. Πρῶτα νεκρὸν ὁ Ἄδης λαβών, Θεὸν ζῶντα πρὸ αὐτοῦ εἶδε. Κατηργήθη ἡ τυραννία ὁ τὸ τίμιον Αὐτοῦ αἷμα ἐν τῷ σταυρῷ χύσας ἐξηγόρασε πάντας. Ἦλθεν, ἐδίδαξεν, ἐχάραξε τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, «Εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα ἀμαρτίαν οὐκ εἶχον, νῦν δὲ πρόφασις οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἀμαρτίας αὐτῶν.» Ἐκ τοῦ τάφου Του ἡ ζωὴ ἐπήγαγε καὶ τὸ φῶς ἀνέτειλε. Τὴν δευτέραν τῆς ἐβδομάδος ἡμέραν, λέγει ὁ θεόπτης Μωϋσῆς : εἶπεν ὁ Θεὸς «γεννηθήτω φῶς» καὶ ἐγένετο φῶς τὴν δευτέραν τῆς ἐβδομάδος ἡμέραν καὶ ἐκ τοῦ τάφου τὸ φῶς ἐξέλαμψε, τὰ σκότη φωτίσαν, τὴν καλύπτουσαν παχεῖαν τὸν κόσμον ἀχλὺν διασκεδάσαν. Παρῆλθον αἱ σκιαί· ἐφάνη ἡ χάρις. Αἱ δεισιδιαιμονίαι καὶ προλήψεις ἐξέλιπον ὡς καπνός. Τὰ τῆς πλάνης ἐδάωλα κατέπεσαν, ἐτάκησαν ὡς κηρός. Ὁ ρίψας αὐτὰ περιπατάται ὑπὲρ τὸν τάφον γαλήνιος. Περίλαμπος ἡ νίκη· καὶ ὁ θριαμβεύσας Βασιλεὺς τῶν αἰῶνων προσβλέπει γαλήνιος, τὴν εἰρήνην ὡς κληρονομίαν καὶ γνώρισμα εἰς τοὺς ἑαυτοῦ ἀφήσας. «Ὅσπου οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ» καὶ οὐ συνετριβή· ὅτι Πνεῦμα ἦτο, καὶ τὸ Πνεῦμα οὐ συντριβεται, ἀλλὰ διήλθε κυρίαρχον τοὺς αἰῶνας, καὶ διαμένει, «καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος».

Μαρία Πηνέλλη.

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΛΕΣΘΕΝΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ ΤΟΥ ἸΜΠΛΩΝΟΣ

Η ΠΡΟΜΗΤΟΡΙΚΗ ΑΜΑΡΤΙΑ

Ὁ ὀδηγὸς ὄφρι ἀναστρέφει μὲ ταχύτητα τοὺς δακτυλίους του καὶ τόσον εὐκίνητος γίνεται, ἔτοιμος διὰ τὸ ἐγκλημα, ὅστε δὲν φαίνονται καὶ αἱ κινήσεις τοῦ σώματός του. Ἡ ἐλπίς τοῦ δίδει πτερὰ καὶ ἡ χαρὰ κάμνει νὰ ἀκτινοβολῇ τὸ λογίον του. Ὅμοιος πρὸς τὸ φωσφοροῦχον φῶς, τὸν ἐδώδη ἀτμὸν τὸν συμπυκνούμενον τὰς νύκτας, ὅταν ἡ δρόσος τὸν περιβάλλῃ καὶ ὅστις συγκρούμενος μὲ τὸν ἀέρα ἀναφλέγεται, κινεῖται περιστροφικῶς, ρίπτει ἀπατηλὸν φῶς, τὸ ὅποιον συχνά, ὡς λέγουσιν, συνοδεύεται ἀπὸ κακὰ πνεύματα. Ἀπατᾷ τὸν νυκτερινὸν ὀδοιπόρον, τὸν ἐκπλήττει, τὸν ἀποπλανᾷ ἀνὰ τὰ ἔλη καὶ τὰ δάση καὶ συχνά τὸν παρασύρει εἰς λίμνας, εἰς βαθείας ἀβύσσους, ὅπου μακρὰν πάσης βοήθειας πίπτει καὶ κατακερματίζεται. Οὕτω ἔλαμψε μὲ λάμψιν καταστρεπτικὴν, ὁ προδότης ὄφρι, ὅστις ὠδήγησε τὴν εὐπιστον μητέρα μας εἰς τὸ ἀπηγορευμένον δένδρον, τὴν πηγὴν πασῶν τῶν δυστυχῶν μας. Εὐθὺς ὡς τὸν παρετήρησεν εἶπεν εἰς τὸν ὀδηγόν της : «Ὅρι, ἡμπορούσαμεν νὰ ἀποφύγωμεν τὸν ἄσκοπον αὐτόν δι' ἐμὲ δρόμον, ἂν καὶ εὐρίσκω ἐδῶ τὴν μεγάλην ἀθροῖαν καρπῶν. Αἱ θαυμάσιαι ἀναμφίβολως ἰδιότητες των, ἐὰν εἶχον δι' ἐσὲ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα, ἄς μένουσιν διὰ παντὸς ἰδικαί σου. Ἡμεῖς τὸν καρπὸν τοῦτον δὲν δυνάμεθα οὔτε νὰ τὸν ἐγγίσωμεν, οὔτε νὰ τὸν γευθῶμεν. Οὕτω διέταξεν ὁ Θεός. Ἡ ἀπαγορεύσις αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἀπήχθις τῆς φωνῆς του. Διὰ τὰ λοιπὰ ζῶμεν δι' ἰδίων νόμων, οὐς ἡ λογικὴ μας ἐπιβάλλει.» Ἀλήθεια ; λέγει ὁ πονηρὸς πειρασμός. Πῶς ! ὁ Θεὸς σὰς εἶπεν ὅτι δὲν θὰ φάγετε ἀπὸ τοὺς καρποὺς ὧν τῶν δένδρων ἂν καὶ σὰς ἀνεκέρυζε κυρίους τῆς γῆς καὶ τῶν ἀέρων !

Ἡ Εὐα ἀγνή ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν τοῦ ἀπήνησε : Ἡμποροῦμεν νὰ φάγωμεν ἀπὸ ὄλους τοὺς καρποὺς τῶν δένδρων τοῦ κήπου τούτου, ἐκτὸς ἐνός καὶ μόνου. Ὁ Θεὸς ὅταν μᾶς ἐδείξε τὸ ὠραῖον αὐτὸ δένδρον, εἰς τὸ μέσον τῆς Ἐδέμ, μᾶς εἶπε : Δὲν θὰ φάγετε ἐξ αὐτοῦ, δὲν θὰ τὸ ἐγγίσθητε καὶ ἐκ φόβου μὴ ἀποθάνητε.

Ἡ Εὐα δὲν εἶχε τελειώσει τὴν φρασίαν της, ὅπου ὁ πειρασμὸς τολμηρότερος γινόμενος ἐδείχθη ὄλος ζῆλος καὶ ἀγάπη διὰ τὸν ἀνθρώπον, ἐξοργιζόμενος δὴθεν δι' ἡν τοῦ ἐπέβλεψεν προσβολήν. Ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ταραχὴν, ἣν αἰσθάνεται, φαίνεται συγκεκλινημένος ἐξ ὀργῆς, ταράσσεται, ἐξοργίζεται· ἐπειτα ἀναλαμβάνων ὕψος πρῶτον ἐγείρεται μετὰ χάριτος καὶ ὡς ἐτοιμαζόμενος νὰ συζητήσῃ σπουδαιότατον θέμα. Ὅπως εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ εἰς τὴν ἐλευθέραν Ρώμην, κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, καθ' οὓς ἤμαζεν ἡ ῥητορικὴ ἢ ἄφρων, καθ' ἣν διάσημος ρήτωρ, ὀρθός, καὶ ὡς περισυλλέγων τὰς δυνάμεις του διὰ τοῦ ὕψους, τῆς στάσεως, τῶν σχημάτων του ἐδέσμευε τὸ ἀκροατήριον του πρὶν ἢ ἀκόμη ὀμιλήσῃ, ἢ ἐνίοτε περιχόπτων τὸ προαίμιον τῆς δημηγορίας ὀμίλει ὡς παραφερόμενος ὑπὸ τοῦ ζήλου του διὰ τὴν δικαιοσύνην. Οὕτω καὶ ὁ πειρασμὸς ἐταράχθη, ἠγέρθη, ὕψωθη εἰς ὄλον του τὸ ὕψος καὶ ἤρχισεν ὡς παραφερόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους του :

Ὁ ἱερόν καὶ σοφὸν φυτὸν, σὺ τὸ δίδον τὴν σοφίαν, τὴν μητέρα τῆς ἐπιστήμης, αἰσθάνομαι ὅτι ἡ δύναμίς σου αὐξάνεται τὴν στιγμὴν ταύτην ἐν ἐμοὶ καὶ με ἐμπνέει. Μὲ κάμνει νὰ διακρίνω ὄχι μόνον τὰ πρῶτα αἷτια τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ μοὶ ἀποκαλύπτει τὰς πηγὰς τῶν υπερτάτων αὐτῶν παραγόντων τῶν θεωρουμένων ὡς με σοφίαν διατεταγμένων. Ἄλλ' ὅμως, βασίλισσα τοῦ σύμπαντος μὴ πιστεύεις εἰς τὰς αὐστηρὰς ἀπειλὰς τοῦ θανάτου, δὲν θὰ ἀποθάνητε. Ἐ! καὶ ποῖος θὰ σὰς θανατώσῃ ; Ὁ καρπὸς αὐτός ; Ἀλλὰ θὰ σὰς δώσῃ τὴν ζωὴν τῆς ἐπιστήμης. Ὁ ἀπειλήσας ὑμᾶς ; Ἄλλ' ἰδέτε ἐμὲ, ὅστις καὶ τὸν ἠγγισα καὶ τὸν ἐγεύθη. Ὅχι μόνον ζῶ ἀλλ' εἶμαι κάτοχος ζωῆς ἐντελεστερέας τῆς παρασχεθείσης μοι παρὰ τῆς εἰμαρμένης : Ἰδοὺ ἡ ἀμοιβὴ τῷ θάρρους μου, τὸ ὅποιον με ὕψωσε ὑπεράνω τῶν λοιπῶν ζῶων.

Θὰ εὐρεθῇ λοιπὸν πρὸ τοῦ ἀνθρώπου κλειστή ἡ ὁδὸς ἢ ἀνοικτὴ πρὸς ὅλα τὰ ζῶα ; Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ θὰ ἐξεγερθῇ διὰ μίαν τόσον ἐλαφρὰν παρακοήν ; Καὶ δὲν θὰ ἐπαινέσῃ μᾶλλον αὐτός ὁ ἴδιος τὸ θάρρος σας, ὅταν ἴδῃ ὅτι ὁ φόβος τοῦ θανάτου, δι' οὗ σὰς ἠπειλήθη, δὲν σὰς ἀπέτρεψεν ἀπὸ πρᾶξιν, προωρισμένην νὰ σὰς ὕψωσῃ εἰς εὐτυχέστερον βίον, εἰς τὴν γνώσιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ ; Τοῦ καλοῦ ; τί δικαιοτέρον ; τοῦ κακοῦ ; Ἄ! ἐὰν ὑπάρχῃ διατὶ νὰ μὴ τὸ γνωρίζωμεν ; καὶ νὰ μὴ καταστῶμεν ἐπιτηδείτεροι εἰς τὸ νὰ τὸ ἀποφύγωμεν. Ὁ Θεὸς δὲν δύναται νὰ σὰς πλῆξῃ, ἐὰν εἶναι δίκαιος. Ἐὰν εἶναι ἀδίκος, τότε δὲν εἶναι Θεός. Ἐὰν δὲν εἶναι τοιοῦτος δὲν πρέπει οὔτε νὰ τὸν φοβῆσθε, οὔτε νὰ τὸν ὑπακούητε. Ὁ φόβος σας μάλιστα τοῦ θανάτου πρέπει νὰ σὰς διδάξῃ νὰ μὴν ἔχητε κανένα φόβον. Διατὶ λοιπὸν σὰς ἐδῶκε τοιαύτην διαταγήν, ἐὰν ὄχι διὰ νὰ σὰς τρομάξῃ καὶ νὰ σὰς κρατήσῃ εἰς τὴν ταπεινώσιν καὶ εἰς τὴν ἀμάθειαν, σὰς τοὺς λατρευτὰς του ; Τὸ εἰξεύρει, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θέλετε φάγει τὸν καρπὸν τοῦτον, οἱ ὀφθαλμοὶ σας, οἱ ὀπίσθιοι τόσον φαίνονται λάμποντες καὶ οἱ ὀπίσθιοι ὅμως εἶναι ἀκόμη εἰς τὸ σκότος, θὰ ἀνοι-

χθόν εις τὸ φῶς· θὰ γίνετε ὅμοιοι πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ὡς αὐτοὶ θὰ γινώσκητε τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν. Οὕτω πρέπει κατὰ δικαίαν ἀναλογίαν θὰ ἀφομοιωθῆτε πρὸς τοὺς θεοὺς, ὡς ἐγὼ ἀφομοιώθην πρὸς τὸν ἄνθρωπον· ἐνδομύχως εἶμαι ἄνθρωπος.

Ἐὰν ἀπὸ κτήνους ἐγὼ ἔγεινα ἄνθρωπος, σεῖς ἄνθρωποι θὰ γίνετε θεοί.

(Milton: Ὁ ἀπολεσθεὶς Παράδεισος).

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αἱ γυναῖκες δικηγόροι ἐν Γαλλίᾳ. Πρὸς τιμὴν τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἡ ἀπόφασις ἡ ληφθεῖσα τῆ 30 9)βρίου 97, δι' ἧς ἀπηγορεύετο εἰς τὰς γυναῖκας δικηγόρους νὰ ἐξασκῶσι τὸ ἐπάγγελμά των καταργεῖται :

Διὰ τὴν μελέτην τοῦ ὑποβληθέντος νέου σχετικοῦ νομοσχεδίου ἐξελέγη ὡς εἰσηγητῆς ὁ γνωστός διὰ τὴν γυναικίφιλον δρᾶσίν του νέος προοδευτικὸς βουλευτής, κ. Βιδιάνης, ὅστις καὶ τὸσον διηκούλυε τὴν ἐπι-υχίαν τοῦ ζητήματος.

Ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον ἡ Ρουμανία πρώτη ἀνεγνώρισε τὸ δικαίωμα τοῦ δικηγορεῖν εἰς τὰς γυναῖκας. Ὅταν ἡ δις Σαρμίβα Βιλτσέσκο ἔλαβε τὸ δίπλωμά της τοῦ δικηγόρου ἐν Παρισίοις καὶ ἐζήτησε νὰ γίνῃ δεκτὴ ὡς δικηγόρος εἰς τὰ Ρουμανικὰ δικαστήρια, οὔτε τὸ Συμβούλιον τοῦ κράτους, οὔτε τὸ Πρωτοδικεῖον, οὔτε ὁ Ἄρειος Πάγος ἐπέφθησαν νὰ ἀντιταχθῶσιν εἰς τὴν αἰτησίαν της. Παμψηφεί καὶ ἄνευ συζητήσεως τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐνέγραψε τὴν δα Βιλτσέσκο εἰς τὸν πίνακα τῶν δικηγόρων.

Τὸ παράδειγμα τῆς Ρουμανίας ἠκολούθησεν ἡ Φιλλανδία, ἡ Νορβηγία καὶ ἔπειτα ἡ Ἑλβετία εἰς τὰ καντόνια τοῦ Appenzell καὶ τῆς Ζυρίχης.

Ἐπίσης ἐν Ρωσίᾳ ἡ ἐπιτροπὴ τῆς ἀναθεωρήσεως τῶν νόμων ἀπέσυρε τὴν σχετικὴν ἀπαγόρευσιν καὶ ἔκτοτε ἐπετρέπη εἰς τὰς Ρωσίδας νὰ ἐξασκοῦν ἐλευθέρως τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα.

Πλὴν τῆς Εὐρώπης αἱ γυναῖκες δικηγόροι ἐθριάμβευσαν εἰς τὸν Νέον Κόσμον. Τὸ Chili, ἡ Hawaii, ἡ Ἰαπωνία, τὸ Μεξικόν, αἱ Ἀγγλικαὶ Ἰνδία ἀπεδέχθησαν τὰς γυναῖκας δικηγόρους εἰς τὰ δικαστήριά των. Εἰς τὸν Καναδᾶν, εἰς τοὺς Ἀντιπόδας, εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν, εἰς τριάκοντα δύο ἐπικρατείας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἔπου αἱ γυναῖκες μετὰ τριετῆ ἀσκήσιν τοῦ ἐπαγγέλματός των εἰς τὰ Πρωτοδικεῖα, δύνανται νὰ ἐξαιτηθῶσιν τὴν ἄδειαν τοῦ δικηγορεῖν εἰς τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον. Δέκα τέσσαρες γυναῖκες δικηγόροι ὠρίστησαν εἰς τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον τῆς Οὐασινγκτῶνος καὶ διακόσιαι ἐβδομήκοντα πέντε γυναῖκες ἐξασκοῦσι τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα εἰς τὰ δικαστήρια τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Συνέδριον μητέρων ἐν Οὐασινγκτῶνι. Τοιοῦτο συνέδριον συνεκλήθη ἐσχάτως διὰ πρώτην φοράν ἐν Οὐασινγκτῶνι. Περὶ τὰς τριακοσίας μητέρας ἔλαβον μέρος εἰς τὰς συνεδριάξεις αὐτοῦ. Τὰ συζητηθέντα θέματα ἦσαν ποικιλώτατα: Αἱ μητέρες καὶ τὰ παιδιὰ τῆς ἀρχαίου ἐποχῆς. Αἱ μητέρες καὶ τὰ σχολεῖα. Ὁ φυσικὸς νόμος τῆς παραγωγῆς. Τὰ πρακτικὰ ἀποτελέσματα τῶν σπουδῶν. Πῶς νὰ προφυλάσ-

σῆται ἡ νεότης ἀπὸ τὰ ἐπιβλαβῆ ἀναγνώσματα. Ἡ κληρονομικότης. Τὰ ἔθνικα σχολεῖα διὰ τὰς γυναῖκας. Ἡ μελέτη τῆς φύσεως κατ' οἶκον.

Ὁ σκοπὸς τῆς Ἐνώσεως αὐτῆς εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὴν πατρίδα· ἡ ἀνάπτυξις τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν πλεονεκτημάτων πάντων, ἡ ἀνάπτυξις σχέσεων καὶ διαλέξεων, ἐν αἷς νὰ συζητοῦνται ζητήματα ἀναγόμενα εἰς τοὺς γονεῖς καὶ εἰς τὰ τέκνα καὶ ἡ διάδοσις βιβλίων ἀναγομένων εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ τὴν νεότητα.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἐν αἰθθῆμα ἀποκομίζει ὁ ἐπιτεκπετόμενος σήμερον τὸ ἐν τῷ Ζαπτεῖω Salon. Ὅτι ἡ Ἑλλάς προοδεύει, ἀφοῦ ἡ Τέχνη ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ σπάργαντα καὶ ἀνδροῦται ὀλονέν. Καὶ ὅτι τὰ δύο φύλα βαίνουν παραλλήλως καὶ ἰσοδύναμα σχεδὸν εἰς τὸν δρόμον αὐτὸν τῆς προόδου.

Δὲν παρήλθεν ἀκόμη ὀκταετία ἀφότου τὸ Πολυτεχνεῖον ἤνοιξε τὰς θύρας του καὶ εἰς τὰς γυναῖκας, ὡς δὲν παρήλθεν ἀκόμη οὔτε δωδεκαετία ἀφότου ἤρχισαν νὰ ἀναγνωρίζουν καὶ οἱ Ἕλληνες ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι ἐξ ἴσου ἐπιδεκτικὴ πᾶσης ἀνωτέρας μαθήσεως ὅσον καὶ ὁ ἀνὴρ.

Ἐξ γυναικῶν ἔργα ἐγένοντο δεκτὰ εἰς τὴν ἐφετεινὴν ἐκθεσιν· θὰ ἠδύνατο δὲ, ἐξ ὅσων γνωρίζομεν, νὰ στείλουν ἔργα των τοῦλάχιστον ἄλλαι δέκα, ἐν ἤθειαν. Ἄλλ' αἱ ἀντιπροσωπεύουσαι σήμερον τὸ φύλλον μας εἰς τὸν βωμὸν αὐτὸν τοῦ ὠραίου εἶναι ὅλαι, ὄχι πλέον ἐρασιτέχνιδες ἐκτελοῦσαι παιδιᾶς χάριν ἐν ἄνθος ἢ μίαν νεκρὰν φύσιν, ἀλλὰ χρωστήρες ἰσχυροί, κινῶντες τὴν προσοχὴν καὶ τῶν δυσκολωτέρων καὶ αὐστηροτέρων ἀκόμη καὶ ὑποσχόμενοι καλλιτεχνικὸν μέλλον πρώτης δυνάμεως.

Ἄλλ' ἂς ἀρχίσωμεν ἐξ ἀρχῆς. Εὐθύς ὡς εἰσέλθωμεν εἰς τὴν πρώτην αἴθουσαν ἀπαντῶμεν παλαιὰν γνωριμίαν, ἧς τὸ τάλαντον πρῶται ἡμεῖς πρὸ ὀκταετίας εἴχομεν ἀποκαλύψει, κατὰ τὴν εἰς τὰ γραφεῖά μας τότε διοργανωθεῖσαν πρώτην γυναικίαν καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν, τὴν ὁποίαν ἐπηκολούθησεν ἡ ἄδεια τῆς εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον φοιτήσεως τῶν γυναικῶν.

Εἶναι τρία προπλάσματα ἐκ πηλοῦ τῆς κ. Κουντουμά· τὴν ὁποίαν τότε εἴχαμεν γνωρίσει πρὸς τὸ κοινόν μας ὑπὸ τὸ οἰκογενειακόν της ὄνομα Ἐμπεδοκλῆ. Εἰς λούστρους, μίαν νεᾶνις καὶ εἰς παῖς. Εἰς τὸ χῶμα ἡ κ. Κουντουμά ἐμφυσᾷ ζωὴν. Ὑπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ λούστρου της θὰ ἔθετε τὸ ὄνομά του ὁ μεγαλύτερος Ἰταλὸς καλλιτέχνης τῆς Κατάνης, ὅπου ἀνθεὶ καὶ ἀκμάζει ἡ τέχνη τῆς πηλοπλαστικῆς. Ἐὰν δὲ σημειωθῆ ὅτι μεταξὺ ἑνδεκα καὶ μόνων ἔργων πλαστικῆς ὀκτὼ καλλιτεχνῶν, ἡ κ. Κουντουμά παρουσιάζεται μόνη αὐτὴ μετὰ τρία ὠραιότατα προπλάσματα, δύνανται νὰ κατανηθῆ με πόσῃ ἐνκόλιαν ἐργάζεται ἡ νεαρὰ κυρία ἡ ἀπητηχολημένη ἡδῆ καὶ εἰς τὰ εὐγενῆ καθήκοντα τῆς οἰκοδοποιήσεως καὶ μητροῦς.

Ἄς ρίψωμεν ἐν βλέμμα καὶ ἀνὰ τὰς εἰκόνας τῆς α'. αἰθούσης καὶ ἂς ἀναζητήσωμεν μεταξὺ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Μποκατσιάμπε καὶ τοῦ Γιαλλινᾶ καὶ ἐν γυναικεῖον ὄνομα.

Εἶναι τὸ τῆς θκλείας Φλωρᾶ, ἡ ὁποία ἔκαμε πέρυσι δειλή, δειλὴ τὴν πρώτην της ἐμφάνισιν μετὰ δύο ἢ τρεῖς σπουδᾶς προσώπων. Ἐφέτος ἔρχεται πάνοπλος μετὰ τὴν ὠραίαν μελαγ-

χροινήν της κεφαλὴν καὶ μετὰ τὴν κοκκινομαλοῦσάν της, μετὰ πρόσωπα δυνάμεως, ἢν θὰ τῆς ζηλεύουν πολλοὶ πλαιιοὶ προσωπογράφοι. Εὐθύς ἐξετιμήθη τὸ τάλαντον τῆς νεαρᾶς Ἑλληνίδος, εὐθύς τὸ ἔργον της καὶ αἱ σπουδαὶ της ἐκίνησαν τὴν προσοχὴν τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ τῶν connoisseurs καὶ ἐκ τῶν πέντε ἐκτεθειμένων θαυμασίων εἰκόνων της ἐπωλήθησαν αἱ τέσσαρες,

Ἡ δις Φλωρᾶ σπουδάζει ἀκόμη. Θὰ γράψῃ λοιπὸν ὠραῖα πρόσωπα, θὰ καταστῆ ἀναντιρρήτως καλλιτεχνικὴ προσωποκότης τοῦ αἰῶνος, ἐὰν ἐξακολουθήτῃ νὰ βαίνει τὸσον ἀλματικῶς, νὰ κάμνη καὶ εἰς τὸ μέλλον τὰς προόδους, ἂς ἔκαμεν ἀπὸ πέρυσιν ἕως ἐφέτος.

Αὐταὶ αἱ δύο τιμοὶν τὸ φύλλον μας εἰς τὴν πρώτην αἴθουσαν, εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἵρμιας καὶ τῶν ἀπαλῶν χρωμάτων, τῶν ροδοχρῶσων δύσεων καὶ τῶν ἱριδοειδῶν ἀνατολῶν, τῶν κοιμωμένων θαλασσῶν καὶ τῶν φλοισβίζόντων ρυακίων, εἰς τὴν αἴθουσαν, ἢν ὁ Μποκατσιάμπε καὶ ὁ Γιαλλινᾶς ἀντιμέτωποι γεμίζουν μετὰ ἀρμονίας φῶτων καὶ μετὰ συμφωνίας φυσικῆς ζωῆς, εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου τὸ βλέμμα ἀναπαύεται καὶ ἡ ψυχὴ ναυορίζεται ἀπὸ ὄνειρα ἡδυπαθείας καὶ ψυχικῆς ἐκστάσεως.

ἩΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Εἰς Δανιμαρκίαν κατὰ τὴν ἑβδομάδα τῶν Παθῶν ὑπάρχει συνήθεια νὰ κατασκευάζουν χορτόσουπαν, εἰς ἣν βράζουν ἐννέα εἰδῶν χορταρικά: πικτάτες, πράσα, καρότα, ρέβες, φασόλια, μπιζέλια, φακὴ, κρομμύδια, καὶ κοκκινογούλια.

Οἱ Ἄγγλοι χωρικοὶ τρώγουν ἀπαραιτήτως παστὸ ψάρι τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν.

Εἰς τὰς καθολικὰς ἐπαρχίας τῆς Γερμανίας οἱ χωρικοὶ φέρουν ἐντὸς κανίστρων τὸ πρῶτ τοῦ Πάσχα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὸ φαγητὸν τῆς ἡμέρας διὰ νὰ τὸ εὐλογῆσῃ ὁ ἱερεὺς. Ἀποτελεῖται δὲ τὸ γεῦμα τοῦ Πάσχα ἀπὸ χοιρομεῖ βραστόν, ἀπὸ πῆταν τοῦ Πάσχα, ἀπὸ αὐγὰ πηκτά, ἀπὸ ξυνίθραν καὶ ἀλατοπίπερον. Οὔτε ἐν ψυχίον ἐκ τῶν ἀγιασθέντων δὲν πρέπει νὰ χαθῆ. Τὰ φλούδια τῶν αὐγῶν καίουν εἰς τὴν φωτιάν.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΘΑΪΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Εἶχεν ἀπωλέσει πᾶσαν ἐπὶ τῆς ζωῆς ἐλπίδα. Ἦθελε νὰ ἀποθάνῃ. Γονυπετῆς πρὸ τῆς κλίνης τοῦ μονογενοῦς τέκνου της ἐπεκαλεῖτο τὴν ἐπιείκειαν ἐκείνου, ὅστις μετ' ὀλην τὴν θέαν καταγωγῆν του ἐδειλίασε καὶ ἐφοβήθη τὸν θάνατον. Αὐτὴ ἐφοβεῖτο τὴν ζωὴν. Δὲν εἶχε πλέον τὴν δυνάμιν νὰ παλαίῃ. Αἱ χεῖρες της ἦσαν πολὺ λεπταί, πολὺ εὐθραυστοὶ διὰ τὴν μεγάλην τοῦ ἀγῶνος τῆς ζωῆς πάλην.

Θῦμα τῶν κοινωνικῶν προλήψεων ἔφερε τὴν βαρεῖαν ἄλυσιν δεσμῶν ἀνδρός, ὁ ὅποιος εἶχε δηλητηριάσει τὴν ψυχὴν της, εἶχε καταστρέψει ἐν πρὸς ἐν ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας της. Ὁ βίος της ἦτο ἐν μακρόν, διηνεκὲς μαρτύριον. Μακρὰν πάσης τῆς ζωῆς κινήσεως, πάσης χαρᾶς, φυλακισμένη ἐντὸς τρώγλης, ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν μεγαίρας πενθερᾶς καὶ κακοῦργου συζύγου, μαρτυροῦσα νύκτα καὶ ἡμέραν ἀληθῆς μαρτύριον, ἐργαζομένη διὰ νὰ τρέψῃ τοὺς θημίους της, πεινώσα αὐτὴ καὶ ριγούσα καὶ στερομένη, μὴ εὐρίσκουσα διέξοδον εἰς τὴν τρομερὰν θέσιν της ἀπεφάσισε νὰ ἀποθάνῃ.

Ἐν θῦμα ἀκόμη περισσότερον εἰς τὴν ἀτελείστον ἐκατόμηδην της δυνάμεως τοῦ ἰσχυροτέρου. Μία ἀκόμη ἀφανὴς ἡρώϊς εἰς τὰ κεκρυμμένα μυστήρια τοῦ οἰκογενειακοῦ ἀδύτου.

Εἰς τὴν Ρωσίαν παρομοία συνήθεια ἐπικράτει. Ὅχι μόνον χοιρομερία, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρα γουρουνάκια ἀγιαζόνται ὡς καὶ αἱ πάσαι εἰδος τούρτας μετὰ ἄρνακια ζαχαρένια ὡς στολίσματα.

Εἰς τὴν Ρώμην ὁ ἱερεὺς τῆς ἐνορίας μεταβιβάζει εἰς τὰς οἰκίας καὶ εὐλογεῖ τὰ αὐγὰ τοῦ Πάσχα.

Εἰς τὴν Γερμανίαν ἀνάπτουν φωτιὰς εἰς τοὺς δρόμους τὴν νύκτα τοῦ Πάσχα καὶ ἀκριβῶς τὰ μεσάνυκτα πηγαίνουν καὶ σύρουν νερὸ ἀπὸ τὰ πηγάδια, χωρὶς νὰ ὀμιλοῦν. Τὸ ἀμίλητον αὐτὸ ὕδωρ ἔχει θεραπευτικὰς ιδιότητες.

Τὴν Μεγάλην Πέμπτην δίδουν ἀγιασμένην τροφήν εἰς τὰ κτήνη των διὰ νὰ εἶναι γερὰ ὄλον τὸ θέρος. Τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ποτίζουν μετὰ ἀγιασμένον νερὸν τὰ ὀπωροφόρα δένδρα διὰ νὰ δώσουν καλοὺς καρπούς.

ΠΟΙΑΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ ΝΑ ΜΙΜΗΘΟΥΝ ΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ

Οὔτε τὴν Ἀσπασίαν, οὔτε τὴν Θεανώ, οὔτε τὴν Τελέσειλαν, οὔτε τὴν Πηνελόπην. Ἡ Ἀσπασία ἦτο πολὺ εὐφυῆς καὶ πολὺ ζωηρά· ἡ Θεανώ πολὺ μαθηματικὴ· ἡ Τελέσειλα πολὺ πολεμικὴ· ἡ Πηνελόπη πολὺ πιστὴ, ἀλλὰ καὶ πολὺ πονηρά. Σήμερον δὲν ὑπάρχει καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα εἰς Περικλῆς, ἀλλ' οὔτε εἰς Πηθαγόρας ἢ εἰς Ὀδυσσεύς. Δὲν θὰ εὕρισκαν λοιπὸν ἄνδρας ἀναλόγους καὶ θὰ ἀπέθαιναν ἄσκητος ἡ ὑπαρξίς των.

Αἱ συνήθαι τοῦ βίου τὸσον ἠλλοξῆν, ὥστε οὔτε εἰς τὰς πρὸ ἑκατὸν εἰδῶν διαπρεψάσας γυναῖκας δύνανται τις νὰ εὕρῃ μίαν καὶ μόνην κατάλληλον, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα εἰς τὰς συγχρόνους. Ἡ Μπουμπουλίνα δὲν θὰ εἶχε τί νὰ κάμῃ τὰ ἰστοφόρα της σήμερον, καὶ ἡ Μόσχω Τζαβέλλα θὰ ἠτφαιεῖ εἰς τὰς αἰθούσας, ὅπου πίνουν τέιον καὶ τρώγουν κομφετάκια οἱ ἔγγονοι καὶ αἱ ἔγγονοὶ της. Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀνδρογυναικες ἢ θὰ περιεφρόνουν τοὺς ἐκτεθηλυμένους ἄνδρας τῶν ἡμερῶν μας, ἢ θὰ ἐθεωροῦντο ὄχι καθὼς πρέπει καὶ ὁ βίος των θὰ ἦτο δυστυχῆς καὶ ἄσκητος.

Ἄλλ' οὔτε ἕνα οἰονδήποτε κοινὸν τύπον τῶν παλαιότερων

Ἄπειρος τοῦ κόσμου, ἀδαῆς τοῦ κακοῦ, παιδίον σχεδὸν ἀκόμη εἶχε πιστεύσει εἰς τὸν ἔρωτα, διότι ἠγνοεῖ πόσα ψεῦδη καὶ πόσα κακοῦργήματα τελοῦνται ἐν ὀνόματι του. Εὐπιστος, μετὰ τὴν καρδίαν ἀγνήν, ἔθηκε τὴν χεῖρά της εἰς τὴν χεῖρα ἐκείνου, ὅστις τὴν ἠθέλησε συναγωνίστριαν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, σύντροφον εἰς τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀγάπης.

Ἀφθῆ εἰς τὸ ὄνειρον τῆς εὐτυχίας ἀμέριμος. Ἄλλὰ τὸ ὄνειρον δὲν διήρκεσεν ἡμέρας, ἀλλὰ στιγμὰς μόνον. Ἡ ἀπαισιωτέρα πραγματικότης τῆ ἀπεκαλύπτει ἡμέρᾳ τῆ ἡμέρᾳ τὴν ἄδυσσον, εἰς ἣν εἶχεν ἐμπέσει. Ἐγενε μήτηρ. Ἄλλ' ἡ μητρότης ἀντὶ χαρᾶς, νέας τῆ ἐπεφύλασσε πικρίας, νέα βάσανα. Τὸ παιδί ἐκείνο, τὸ ὅποιον ἔτρεφε μετὰ τὸ αἷμά της, τὸ ὅποιον εἶχε φέρει εἰς τὰ σπλάγγνα της θὰ ὀμοίωζεν ἴσως τὸν πατέρα του, θὰ ἐδηλητηριάσει τὴν ζωὴν ἄλλον, θὰ ἔσπειρε τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν ἀπόγνωσιν εἰς ἄλλας ἀθῶας ὑπάρξεις. Καὶ ἐφ' ὅσον θὰ ἔξῃ εἰς τὴν κόλπον ἐκείνην, κτηνωδῶς ὑπέκουσα εἰς τὰ ἐνοστικὰ τοῦ θημίου της θὰ ἀπέκτα ἴσως καὶ ἄλλα τέκνα, θὰ ἔβιδε τὴν ζωὴν καὶ εἰς ἄλλα τέρατα, προωρισμένα νὰ σπείρουν δυστυχίαν καὶ πόνους καὶ νὰ θερρίζουν δάκρυα καὶ στεναγμούς.

Τὸ ἐνοστικὸν τῆς εὐγενεῖς φυλῆς της, τῆς ὀγιῶς καὶ τιμίας καὶ ἠρωικῆς ἐξηγήθη ἀδύσπαστον εἰς τὴν ψυχὴν της. Ὅχι! Δὲν εἶχεν αὐτὴ τὸ δικαίωμα νὰ μολύνῃ τὸ ἐντιμον αἷμά της, νὰ γίνῃ τυφλὸν ὄργανον διαδόσεως τοῦ κακοῦ. Τὰ παιδιὰ της ἦσαν κατηραμένα. Τὰ σπλάγγνα της εἶχαν μολυνθῆ. Τὸ διὰ τοῦ γάμου της τελεσθῆν ἀνοσιούργημα θὰ ἐπλήρωσε γενεὰ ὅλην δυστυχῶν, ἐκφύλων, τεράτων. Ἐπρεπε νὰ ἀποθάνῃ.

χρόνων δύναται να άσπασθῆ ἡ γυνὴ τῆς σήμερον. Ὁ γυναικωνίτης ἐξέλιπε καὶ αἱ βασιλίσσαι, αἱ ὁποῖαι ἐποίμικιναν τὰ πρόβατά των καὶ ἔπλυναν εἰς τὸν ποταμὸν τὰ ἀσπρόρουχά των, δὲν θὰ εἶχαν κανένα σκοπὸν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας.

Ἄλλ' οὔτε ἄγιοι καὶ μάρτυρες ἠδύναντο νὰ χρησιμεύουν ὡς τύπος πρὸς ἀπομίμησιν, ἀφοῦ χωρὶς κανένα διωγμὸν ὁ καθείς λατρεύει τὸν Θεόν, ὃν θέλει καὶ ἡ ἀγιωσύνη δὲν θεωρεῖται πλέον τοῦ συρμοῦ.

Αἱ γυναῖκες αἱ σημεριναὶ πρέπει νὰ ὁμοιάζουσι τὰς τελειότερας μεταξὺ αὐτῶν. Οὕτω πρέπει νὰ τεθῆ τὸ ζήτημα καὶ νὰ ἐξετασθῆ τότε ποῖος εἶναι ὁ τελειότερος τύπος τῆς συγχρόνου γυναικός, ὃν ἔπρεπε νὰ μιμῶνται αἱ Ἑλληνίδες διὰ νὰ καταστοῦν ἄξιοι τῆς ἐν τῇ πατρίδι καὶ τῇ οἰκογενείᾳ ἀποστολῆς των.

Ἑλένη Γεωργιάδου

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Τσουρέκια τοῦ Πάσχα. Πέρνετε 330 δρ. φαρίνα, τὴν κάμνετε σωρὸν καὶ σχηματίζετε τρύπαν εἰς τὸ μέσον· ρίπτετε εἰς τὸ κενὸν αὐτὸ 5 αὐγά ἄσπρα καὶ κίτρινα χωρὶς νὰ τὰ κτυπήσῃτε, 1) 2 ὄκα καλὸ φρέσκο βούτυρο βθεδινόν. 150 δρ. ζάχαρι κοσκινισμένον καὶ μισὸ μεγάλο ποτήρι γάλα. Μαλάξαιτε καὶ ζυμώσατε μέχρι οὗ ἡ ζύμη σας εἶναι ὁμαλὴ, μαζεύσατέ τὴν καὶ ἀφήσατέ τὴν ἡμίσειαν ὥραν. Ζυμώσατε καὶ πάλιν.

Πλάσατέ τα, ἀλείψατέ τα μετ' αὐγῶ. Ὅταν τὰ φέρουν ἀπὸ τὸν φούρνον πασπαλίσατε μετ' ἑλὴν ζάχαριν.

Πῆλα ἀπὸ κρὺο ἀρνί. Ἀπὸ τὸ ψητὸ ἀρνί τοῦ Πάσχα ἐὰν εἶναι μεγάλο περισσεύει καὶ διὰ τὴν τρίτην ἡμέραν. Κόπτετε τότε ὡς κημὰ ὅ,τι σῆς ἐπερίσσει. Τὰ καθουρτίζετε μετ' δύο κρεμμυδάκια, μετ' μαϊντανὸν καὶ τὰ σβύνετε μετ' κρασί ἄσπρο, προσθέτετε μανιτάρια φιλοκομμένα, ὀλίγον λαρδί, ὀλίγον πορτοκαλόφλουδον καὶ ὀλίγον σαλτσιστό ἢ χοιρομέρι φιλοκομμένο. Εἰς τὸ τέλος προσθέτετε καὶ 3—4 αὐγά. Ἀνοίγετε φύλλον ἢ καὶ πέρνετε ἔτοιμον τοῦ ζαχαροπλαστείου, θέτετε εἰς μίαν φόρμα μέσα τὸ μίγμα σας, ἀπ' ἐπάνω ἄλλα φύλλα, βούτυρο καὶ εἰς τὸν φούρνον. Γίνεται νοστιμώτατον.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Κατὰ παράκλησιν τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κ. κ. ἀνταποκριτῶν μας, εἰς ἃς ἀπέβη ἀδύνατον νὰ εἰσπράξουσι καὶ ἀποστείλουν ἐντὸς τῶν 22 ἡμερῶν τοῦ Μαρτίου τὰς συνδρομὰς τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν, τῶν ἐπιθυμουσῶν συνδρομητῶν νὰ ἔχουν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ λαχείου, παρατείνουμε τὴν ἐν λόγῳ προθεσμίαν μέχρι τῆς 15ης Μαΐου δι' ὅσας τὰς ἀπανταχοῦ συνδρομητῶν μας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μέχρι τῆς ἡμερομηνίας αὐτῆς ἐκδοθησομένων ἀποδείξεων μας δίδει δικαίωμα εἰς λαχεῖον τοῦ ὁποίου κερδίζουν 100 ἀριθμοὶ ἀντικείμενα ἄξιας ὑπερχιλίων δρ.

Ἐστῆριξε τῶρα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ παιδικοῦ λίκνου καὶ ἐξήτει νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τοὺς μικροσκοπικοὺς τοῦ προσώπου χαρακτηρὰς τὸ μέλλον τοῦ μικροῦ τέκνου τῆς. Ὡς ὁ ὄρασκοπὸς ἐξετάζει τοὺς χρησμούς, ἀνέτεμεν εἰς γραμμὰς, ἐμελετὰ τὰ σχήματα, ἀγωνιώσα εἰς πᾶσαν ὁμοιότητα, πονοῦσα εἰς πᾶσαν ἐνδειξίν τῆς μεταδοθείσης ἀπὸ τοῦ πατρὸς πρὸς τὸ τέκνον κληρονομικότητος. Ὑπὸ τὰς ὥραιαις, τὰς γραφικὰς γραμμὰς τῶν ὄφρων διέκρινε τὸ ἄκαμπτον τῆς πατρικῆς καρδίας. Ὑπὸ τὰ κλεισμένα βλέφαρα τὸν ἀχρωμάτιστον ὀφθαλμὸν, εἰς ὃν ἐμφωλεύουν ὄλαι αἱ ὠμότητες καὶ αἱ ἀπανθρωπῆαι καὶ αἱ σκληρότητες τοῦ πατρὸς. Εἰς τὴν ρίνα τὴν σιμὴν, τὴν πρὸς τὰ ἄνω τὸ θηριώδες ἐκείνου, εἰς τὸ στόμα μετ' τὰ παχέα χεῖλη τὸν κτηνωδὸς φιλήδονον, εἰς τὴν ἐξέχουσαν κάτω σιαγόνα τὴν κακοῦργον φύσιν μετ' τὰ ἀπάσια ἔνστιχτα.

Ἐστρεψε τὸ βλέμμα πρὸ τὴν ἄνωθεν τοῦ παιδικοῦ λίκνου εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου. Αὐτὸς εἶχεν εὐλογῆσαι τὰ μικρά. Αὐτὸς εἶχεν εἶπει: "Α φ ε τ ε τ ἄ π α ἰ δ ἰ α ἔ λ θ ε ἰ ν π ρ ὅ σ μ ε, διότι ἦσαν καλὰ καὶ ἀθῶα καὶ ἀναμάρτητα. Ὡστε τὸ μικρὸν τῆς δὲν ἦτο κατηραμένον. Ἡδύνατο αὐτὴ νὰ τὸ σώσῃ, ἐὰν τὸ ἀπέσπα ἀπὸ τὴν κόλασιν ἐκείνην, εἰς ἣν θὰ διεφθερέτο ὑπὸ τοῦ αἵματός καὶ φαύλου πατρὸς του.

Ἡγέρθη! Εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασίν τῆς. "Ὅχι! δὲν θὰ ἀπέθνησκε! δὲν ὤφειλε νὰ ἀποθάνῃ! Ἐπρεπε νὰ ζῆσῃ χάριν τοῦ τέκνου τῆς. Ἐπρεπε νὰ καλλιέργησῃ εἰς τὴν ψυχὴν του τὸ καλὸν καὶ νὰ ἀποσπᾷ ἀπ' αὐτῆς πᾶν κακόν, τὸ ὁποῖον ἔφερον ἐκ τῆς καταγωγῆς του. Ὅ,τι δὲν εἶχεν ἀποφασίσαι νὰ κάμῃ δι' ἑαυτὴν, θὰ τὸ ἔκαμνε χάριν τοῦ μικροῦ τῆς.

Ὁ κώδωνες τῆς Ἀναστάσεως ἐσήμαιναν. Ὁ ἦχος αὐτῶν ἀπήχησεν εἰς

Πρὸς τὰς κ. κ. ἀναγνώστριάς μας

Ἐτικλοῦμεθα τὰ εὐγενῆ τῶν ἀναγνωστῶν μας αἰσθηματὰ κατὰ τὰς ἁγίας αὐτὰς ἡμέρας. Νεκρὰ ὠραιοτάτη κῆρη μόλις δεκαεξαετίας, ὄρφανὴ πατρός, μετ' ἑξ ἀνήλικα ἀδελφὰ ἀσθενεῖ πρὸ δύο μηνῶν. Θὰ σωθῆ ἀπὸ τρομερὸν ἀνίατον νόσημα, ἐὰν κατορθωθῆ νὰ ἀπομακρυνθῆ τῆς ἀνηλίου τρώγλης, εἰς ἣν κατοικεῖ, καὶ νὰ διέλθῃ ὀλίγας ἡμέρας, διαιωμένη ὑγιῶς καὶ ἀναπνεύουσα καθαρὸν ἀέρα. Ἄς τῆς προσφέρουν ὀλίγην ζωὴν καὶ ὀλίγην υγείαν αἱ φιλόκωμοι. Μετ' πενήντα δρ. θὰ σωθῆ ἴσως. Κατοικεῖ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λέκκα παρὰ τὸν ἀρ. 10.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Προμηθευθῆτε τὰς θερινὰς ὀμπρέλλας σας ἀπὸ τὸ Ἔργοστάσιον τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη. Εἶναι αἱ ὠραιότεραι ὅλων, ἀπὸ μεταξωτὰ θαυμασία καὶ τοῦ τελευταίου συρμοῦ. Εἶναι δὲ αἰώνια, εὐθηναὶ δέ, διότι ἡ κ. Σπάρτη Καρασταμάτη ἔχει ὑποβάσει πάσας τὰς τιμὰς τῶν εἰδῶν τῆς βιομηχανίας τῆς. Τὰ ὠραῖα φουλάκια τῆς τὰ ἀνεκτίμητα διὰ τὴν λεπτότητα καὶ στερεότητα των εἶναι σχεδὸν χάρισμα, ἐὰν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν πόσον καιρὸν ἡμπορεῖ νὰ τὰ φορῆ. Καὶ αἱ écharjies καὶ τὰ λευκὰ μεταξωτὰ διὰ νυμφικὰ καὶ τὰ ἀνδρικὰ μανδύλια καὶ τὰ γυναικεία, ὅλα ἐξοχα καὶ εὐθηναί, τιμῶντα τὴν Ἑλλην. γυναικείαν βιομηχανίαν.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΙΩ. Α. ΤΣΑΜΗ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣ. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΗΣ Α. Β. Υ.
ΤΟΥ

ΤΗΣ Α. Β. Υ.
ΤΗΣ

ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

47 ὁδὸς Σταδίου 47 — 1 Γεωργίου Σταύρου 1

(Ὅδοις ἐναντι Ἐθνικοῦ τυπογραφείου).

Νόμος κατέστη πλέον μεταξὺ τῶν καλλιισθητῶν Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων ὅτι, διὰ νὰ ἀναγνωρίζηται τις ὡς τοιαύτη, ὀφείλει ἐξ ἄπαντος τὰ ὑποδήματά τῆς νὰ κατασκευάζῃ εἰς τοῦ κ. Τσάμη, ὁ ὁποῖος πρῶτος διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου του φέρει τὰς φόρμας τοῦ ἐκάστοτε Παρισινοῦ Συρμοῦ καὶ τὸν καθιερωθέντα τοῦτον νόμον πρέπει νὰ τηροῦν αἱ καλλιισθητοὶ Ἑλληνίδες, προμηθεύουσαι τὰ ὑποδήματά των ἀπὸ τὸ Μέγα Ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Ι. Τσάμη, ὁδὸς Σταδίου 45.

τὴν καρδίαν τῆς, ὡς σημεῖον καὶ τῆς ἰδικῆς τῆς ἀναστάσεως. Παντοῦ εἰς τοὺς ναοὺς ἀντίχει τὸ «Κύριε Ἐλέησον» καὶ οἱ χαρμύσνοι τῆς Ἀναστάσεως ψαλμοί. Μυριάδες μικρῶν κηρίων μετ' τὰς πυρίνας γλώσσας των προσέθεταν τὴν αἴτησιν των εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς ἑορτῆς.

Ἡγέρθη μετ' τὴν ἐλπίδα φωτίζουσαν τὴν ψυχὴν τῆς, μετ' τὴν πίστιν ζωογονοῦσαν τὴν καρδίαν τῆς. Οἱ δῆμοι! τῆς εἶχον μεταδῆ εἰς τὸν ναόν, διὰ νὰ ἐμπαίξουν τὴν θρησκείαν, διὰ νὰ ὀβρισοῦν διὰ τῆς κακοῦργου παρουσίας των τὸν δημιουργόν.

Ἐσήκωσε τὸ μικρὸν ἀπὸ τὸ λίκνον του, τὸ περιέβαλλεν ἐντὸς θερμοῦ καλύμματος. Ἐρρίψεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς μακρὸν ἐπανοφόριον καὶ μετ' τὸ τέκνον τῆς εἰς τὴν ἀγκάλην καὶ τὸν μικρὸν ἐσταυρωμένον ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἐξήρχετο. Ποῦ θὰ ἐπήγαγε; τὸ ἡγόνει. Ἄρκει ὅτι θὰ ἐφευγεν ἀπὸ τὴν κόλασιν. Ὁ Θεὸς δὲν θὰ τὴν ἐγκατέλειπε. Τὸ βῆμά τῆς ἦτο κοῦρον. Τὸ πρόσωπόν τῆς ἐξωγονεῖτο ἀπὸ τὴν πίστιν, ἥτις εἶχε κατακλύσει τὴν ψυχὴν τῆς.

Μόλις κατῆλθε τὴν κλίμακα καὶ θύροδος, φωναὶ ἠκούσθησαν ἐξωθεν τῆς θύρας. Ἐφοβήθη. Ἐπανήρχοντο! Ὁ Θεὸς λοιπὸν τὴν ἐγκατέλειπε!

Ἡ θύρα ἠνοίχθη. Δύο ἄνδρες ἔφεραν ἐπὶ φορείου τὸν σύζυγον τῆς νεκρὸν. Εἰς πυροβολισμὸς ἐκ τῶν συνήθων τῆς νυκτὸς τῆς Ἀναστάσεως τὸν εἶχεν ἀφήσει ἄπνον. Ἐγρονυπέτησε πρὸ τοῦ νεκροῦ καὶ ἐσυγχώρησε.

Ὁ Θεὸς δὲν τὴν εἶχεν ἐγκαταλείψει.

Μαριάνθη Ἡλιοπούλου